

Съ настѣпването на вечерята всички работници въ дърводѣлската работилница си отидоха. Остана само Ненко бѣжанчето. Той нѣмаше родители, нито близки. Доведоха го отъ поробена Македония други бѣжанци и го оставиха самъ въ голѣмия градъ да си печели хлѣба.

Най-после го прибраха въ тая работилница да чиракува и се учи на занаятъ. Въ жгѣла заградиха една малка стаичка, въ която Ненко си направи отъ дѣски и мекъ талашъ одърче за спане. Господарѣтъ му донесе една черга, съ която той се завиваше.

Ненко почисти работилницата, заключи вратата и легна на одърчето да си почине. Още неотдѣхналъ, нѣщо изскочи подъ миндера и право върху гърдитѣ на Ненка.

— Ухъ, Гальо, уплаши ме! — престорено сърдито потупа по

ушитѣ малкото кученце, което се въртѣше радостно върху гърдитѣ на Ненка и искаше съ весело скимтене да го близне съ езичето си по лицето и ржцетѣ.

Следъ като си поиграха така, Ненко стана и свали кученцето на пода.

— Хайде, сега да почнемъ нашето представление. Слушъ! Мирно!

Гальо застана мирно на заднитѣ си крачка, а съ преднитѣ замаха въ въздуха, като премигваше съ очитѣ си.

— Вземи каскета ми и го наложй!

Като подскачаше на два крака, Гальо отиде до края на леглото, взе каскета и го наложи на главата си.

— Върви и поздрави съ снемане шапка!

Кученцето мина край Ненка, свали съ преднитѣ си крачка каскета и се опита да се по-